

Жінки в долі Кобзаря

НЕВЕСЕЛО НА СВІТІ
ЖИТЬ,
КОЛИ НЕМА КОГО
ЛЮБИТЬ.

Т. ШЕВЧЕНКО

**Далека і гірка була Тарасова любов,
Одвічні протилежності в житті,
Кружила заметіль навколо долі,
Заплуталось кохання в крижаній імлі,
Але серед снігів, снігів, снігів
Ішла у мрії ти, зоря весни.**

ТАРАС І ОКСАНКА

СВІТЛИЙ АНГЕЛ ДИТИНСТВА – ОКСАНА КОВАЛЕНКО

Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі
любилась,
А матері на нас дивились
Та говорили, що колись
Одружимо їх. Не вгадали.
Старі зарані повмирали,
А ми малими розійшлись
Та вже й не сходились ніколи.

Першій музі геніального поета - *Оксані* - Тарас Шевченко присвятив поему "Мар'яна-черниця", саме про неї, по-дитячому світлу, казково-незабутню, згадував у поезіях "Три літа", "NN" , "Мені тринадцятий минало", "Ми вкупочці колись росли".

Дорогим ім'ям першого кохання Шевченко називав героїнь своїх творів. І ми побачимо, як пізніше цей жіночий тип фатально буде подобатись Шевченкові в жінках, змушуючи його шукати в них ту, "справжню" - подругу, дружину, порадницю, якою в дитинстві ввижалась йому Оксана.

**А я так мало – небагато
благав у Бога – тільки хату,
Одну хатиночку в гаю
Та дві тополі біля неї,
Та безталанну мою,
Мою Оксаночку, щоб з нею
Удвох дивитися з гори
На Дніпр широкий, на яри.**

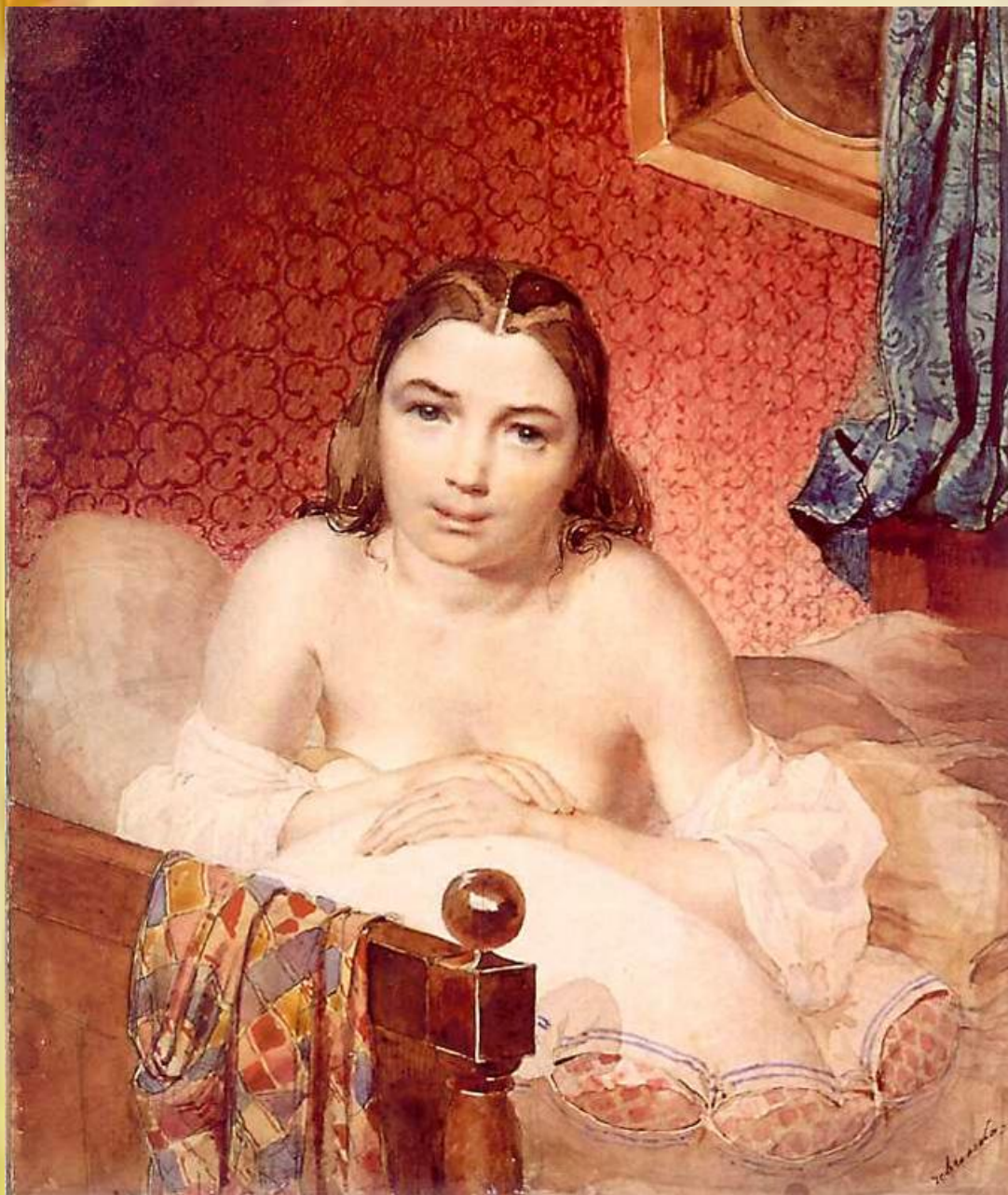

Чого ти , брате,
зажуривсь?
Я не журюсь.
Помандрувала
Ота Оксаночка в поход
За москалями тай
пропала...
А що за дівчина була
Так – так що краля!
І не вбога,
Та талану Господь не
дав...
А може й дав , та хтось
украв,
І одурив святого Бога

Оксана Коваленко

Т.Шевченко і Дзюня Гусиковська

Амалія Клоберт

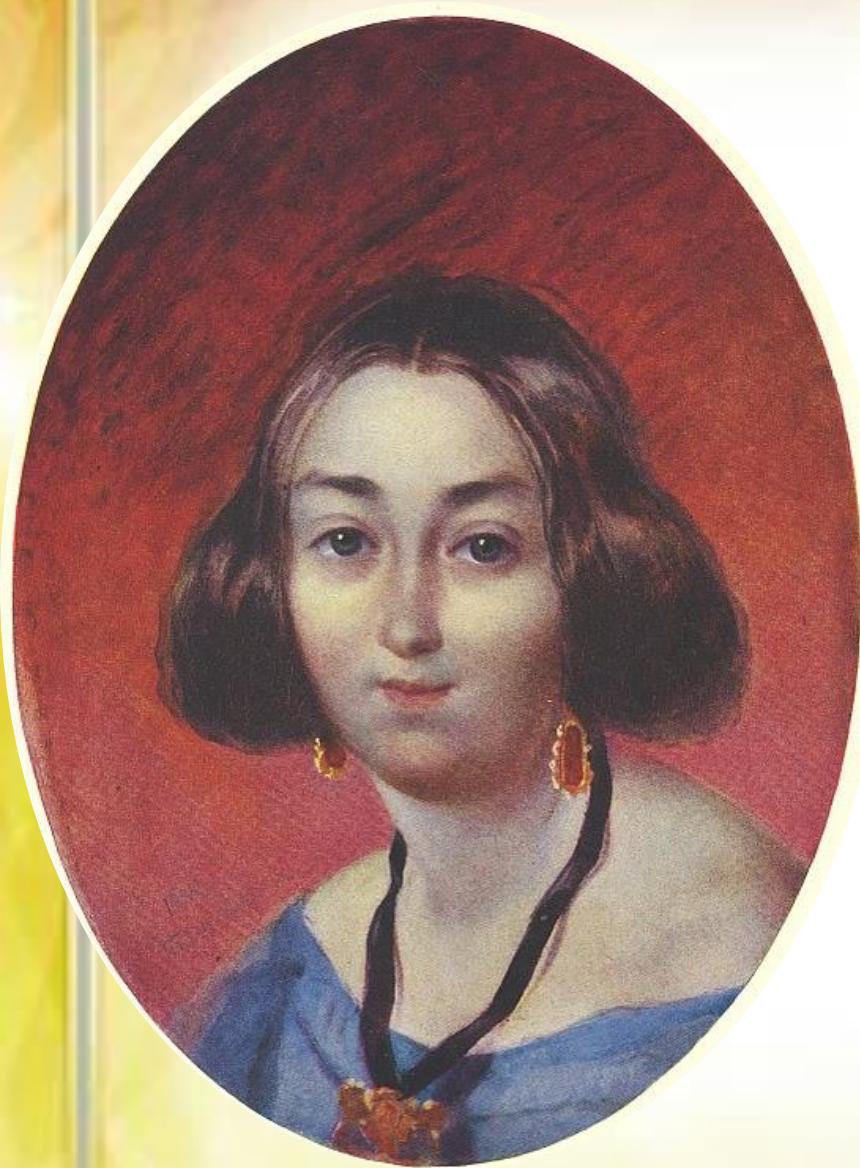

Golden
Lizard

Ганна Закревська

Перед моїм портретом зупиняються і довго стоять люди, навіть ті, які нічого не знають про історію кохання Шевченка, бо мої очі невідступне переслідують їх. Для мене зустріч з Тарасом була щасливою, прозорою миттю. Він так красиво і ніжно виявляв свої почуття, що не міг не відчувати на собі мій уважний погляд чорно-синіх (так, саме таких) великих, виразних, ніжно-молитовних очей. Шевченко якимось невблаганно-тривожним поглядом пристрасно дивився в мої очі, ніби казав: "У чергуванні світла і тіней - краса життя".

Г.З.

**Якби зустрілися ми знову,
Чи ти злякалася б, чи ні?
Якєс тихєс ти слово
Тоді б промовила мені?**

**Ніякого. І не пізнала б.
А може б, потім нагадала,
Сказавши: "Снилося дурній"
А я зрадів би, моє диво!**

**Моя ти доле чорнобрива!
Якби побачив, нагадав
Веселєс та молодєс
Колишнє лишенько лихєс.**

**Я зарідав би, зарідав!
І помоливсь, що не
правдивим,
А сном лукавим розійшлось,
Слізьми-водою розлилось
Колишнєс святєс диво!**

Портрет Г.Закревської. Олія. 1843

ВАРВАРА РЄПНІНА

"МОЛЮСЬ І ПЛАЧУ ПЕРЕД ТОБОЮ..."

«Шевченко здався мені простим і невибагливим. Він відразу став у нас своєю людиною. Моє обличчя було мокре від сліз і це було щастям... Це була м'яка, чаруюча, захоплююча музика... Полум'я неповторних настроїв тривожили душу мою.

В день і час його від'їзду я зі сльозами кинулася йому на шию, перехрестила чоло й він вибіг із кімнати. Капніст переконаний, що я кохаю його, й що я втратила голову. Я ж дуже прив'язана до нього й не перечу, що коли б я бачила з його боку кохання, я, може, відповіла б йому пристрастю».

ТРИЗНА

Тарас ШЕВЧЕНКО

**На память 9-го ноября 1843 года.
Княжне Варваре Николаевне
Репниной.**

ПОСВЯЩЕНИЕ

**Душе с прекрасным назначеньем
Должно любить, терпеть,
страдать;**

**И дар господний, вдохновенье,
Должно слезами поливать.**

Для. вас понятно это слово!..

Для. вас я радостно сложил

Свои житейские оковы,

Священнодействовал я снова

И слезы в звуки перелил.

Ваш добрый ангел осенил

Меня бессмертными крылами

И тихостройными речами

Мечты о рае пробудил.

Вернути б час, і я - Варвара,
Сумна, задумана княжна,
Я б утекла з Яготина
Аж за Урал, де, наче хмара,
Пісок підводивсь над тобою,
Де цар кривавою рукою
Вершив безбожнії діла.
Я б у задушливу казарму
Як вірна подруга, прийшла.
Твоєю стала б я сестрою,
І в Придніпровський рідний
край
Листи б од тебе одсилала,
Я б берегла твої пісні...
Щоб чорний вітер Кос-Аралу
Не спопеляв даремно дні.

Є.В.КЕЙКУАТОВА

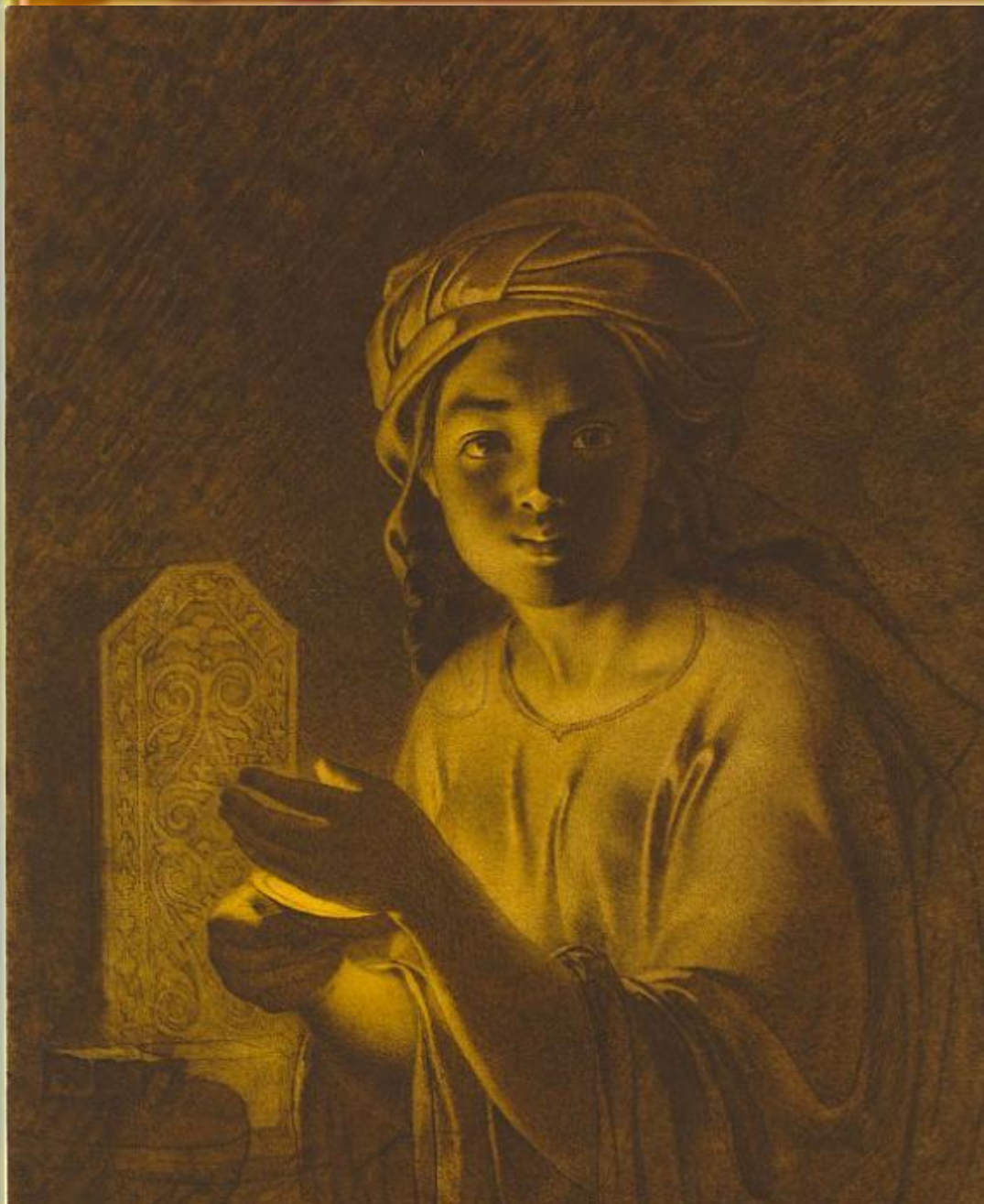

ТЕРЕЗІЯ МАЄВСЬКА

ΑΓΑΤΑ ΥΣΚΟΒΑ

**Татарка
Забарджана
(казашка Катя)**

КАТЯ ПУНОВА

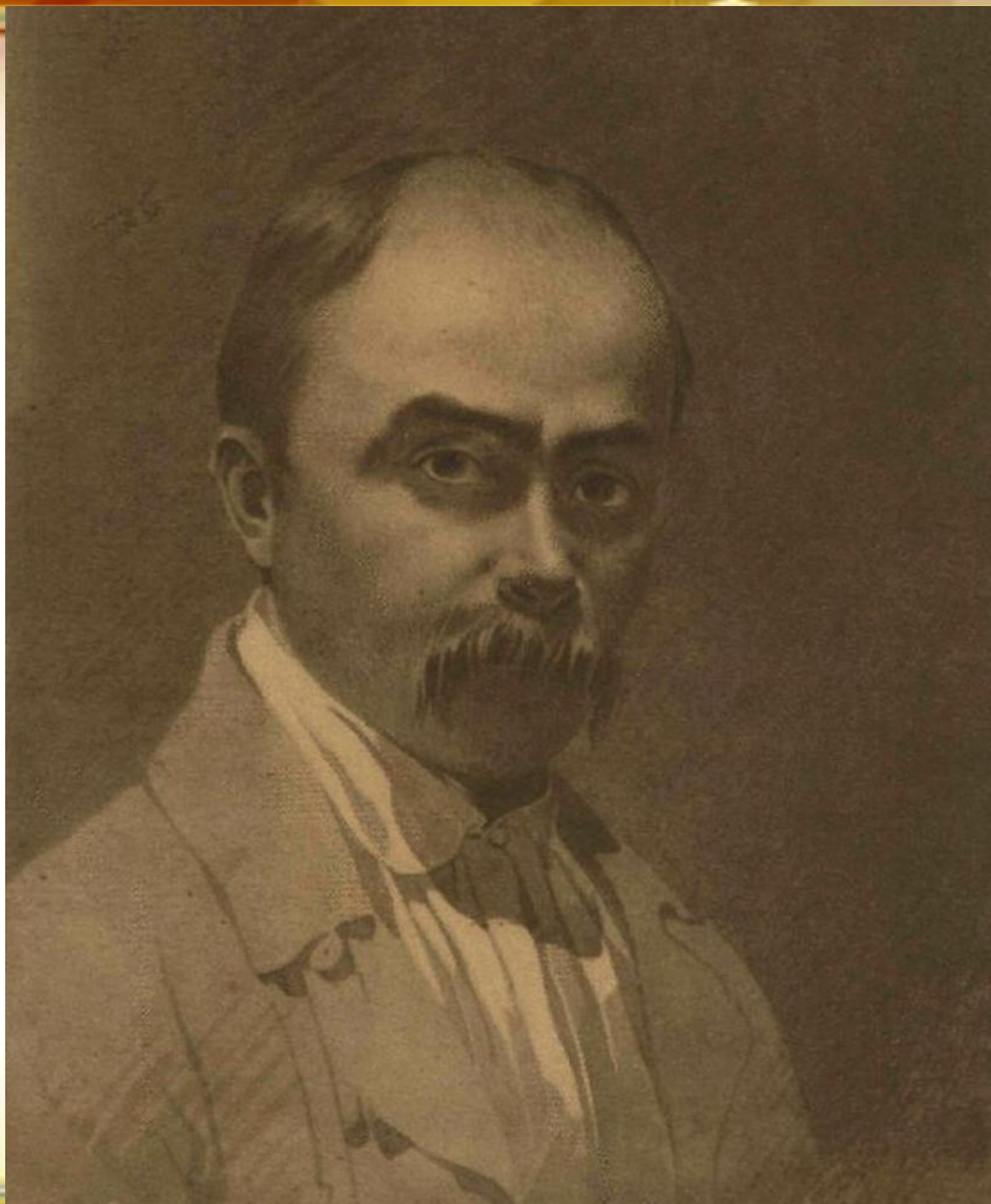
ГОСТРА ДУШЕВНА ДРАМА (1857 РІК)

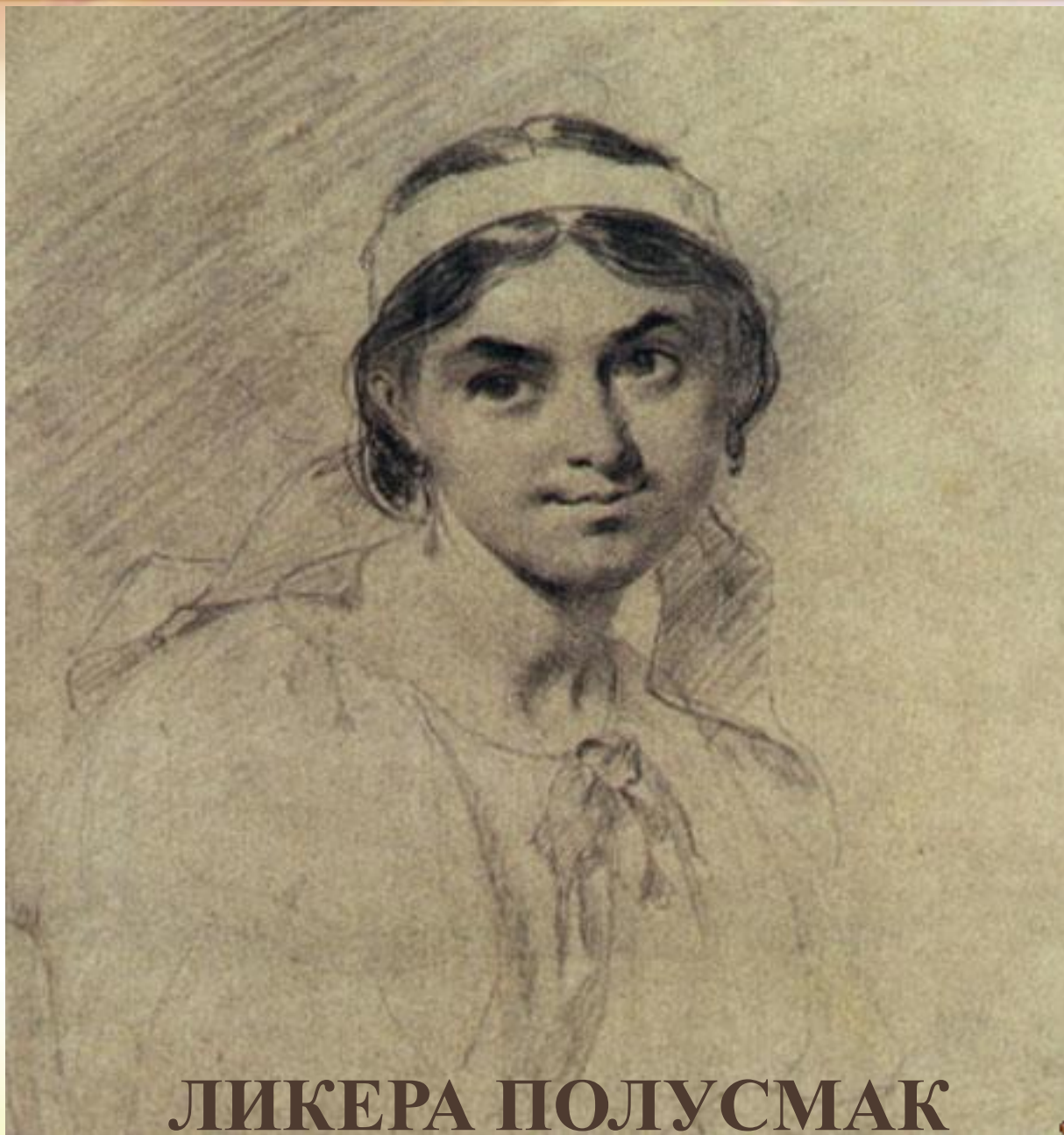
**“ Вами, Катерино Борисівно, я
любуюсь, коли бачу вас на
сцені “**

**Шевченку не відмовили
прямо. Але його більше
не запрошували в дім, і
сама дівчина уникала
його.**

**"Случайно встретил я
Пиунову, - записує
Шевченко у
"Щоденнику", - у меня
не хватило духу
поклониться ей. А
давно ли я видел в ней
будущую жену свою,
ангела-хранителя
своего, за которую
готов был положить
душу свою?"**

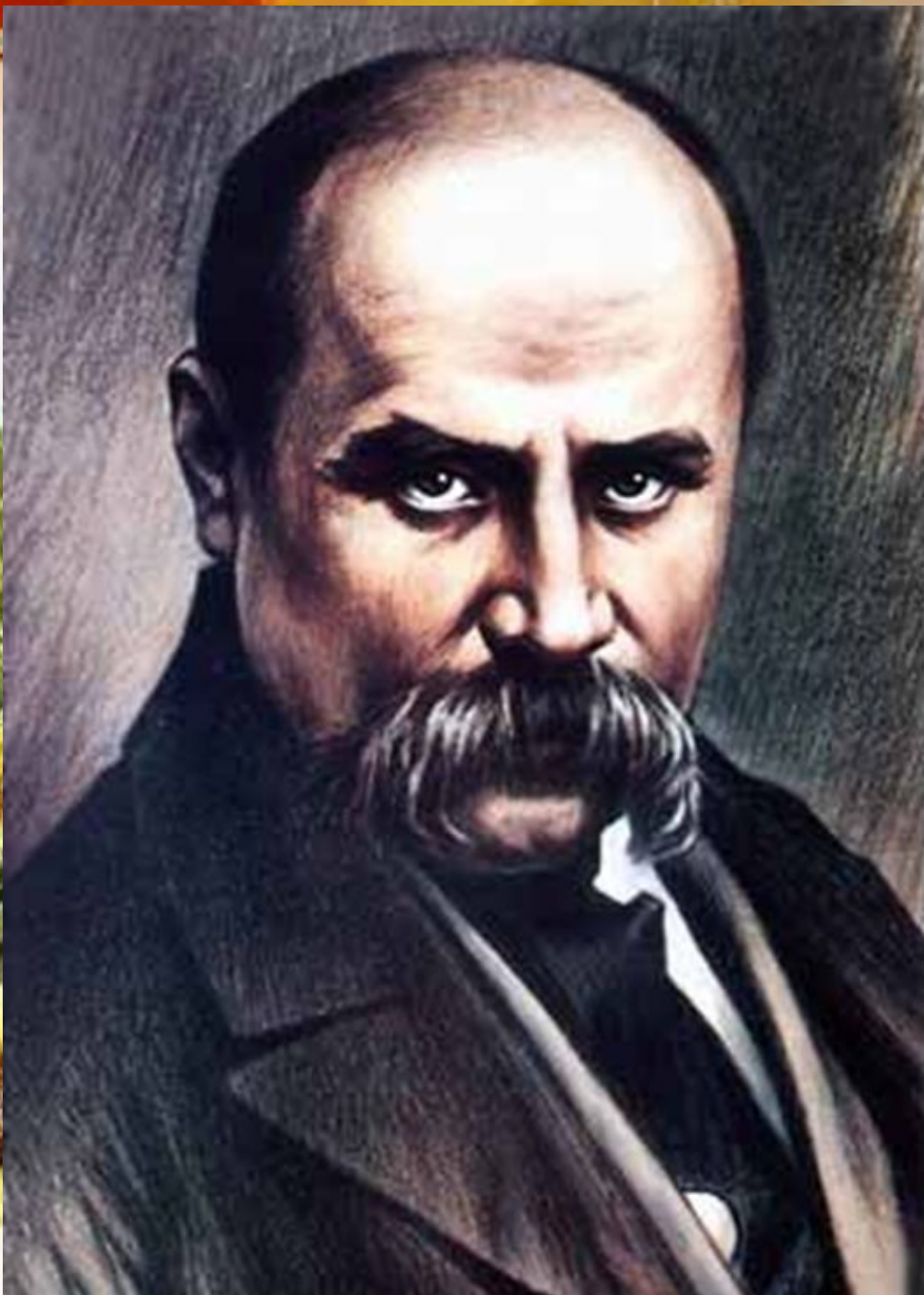
ЛИКЕРА ПОЛУСМАК

Поставлю хату і кімнату,
Садок-райочок насаджу.
Посиджу я і походжу
В своїй маленькій благодаті.
Та в одині-самотині
В садочку буду спочивати
Присняться діточки мені,
Веселая присниться мати,
Давнє-колишній та ясний
Присниться сон мені... І ти!..
Ні, я не буду спочивати,
Бо й ти приснишся. І в малий
Райочок мій спідтиха-тиха
Підкрадешся, наробиш лиха...
Запалиш рай мій самотний.

МІЩАНОЧКА-РОЗРАДНИЦЯ

**...Над Дніпром широким,
В гаю - предвічному гаю,
Поставлю хаточку, садочок
Кругом хатини насаджу,
Прилинеш ти у холодочок,
Тебе , мов кралю посаджу...
І веселенько заспіваєм.**

**ДАЛЕКИЙ ДІВОЧИЙ ГОЛОС
(З ПОЕЗІЇ ІВАНА ДРАЧА «СМЕРТЬ ШЕВЧЕНКА»)**

**Я тебе чекала роки й роки,
Райдугу снувала з рукава
На твої задумані мороки,
На твої огрознені слова.**

**Я тебе в Закревській поманила,
Я душею билась в Рєпніній,
А в засланні крила розкрилила
В Забаржаді, смуглій і тонкій.**

**Ні мотиль-актриса Піунова,
Ні Ликери голуба мана
Цвітом не зронилася в грозову
Душу вільну, збурену до дна.**

**Я б тобі схилилася на груди,
Замість терну розсівала мак,
Та мені зв'язали руки люди.
«Хай страждає,— кажуть,— треба
так».**

**Хай у ньому сльози доспівають
В ненависть, в покару, у вогні
І мене, знеславлену, пускають,
Щоб ридали вірші по мені.**

**Я – Оксана, вічна твоя рана,
Журна вишня в золотих роях,
Я твоя надія і омана,
Іскра нероздмухана твоя.**

